Ιωάννινα
5.11.47.

Αγαπητέ Κυριάκο

Σου γράφω απόψε που ’ναι ήσυχα, που τελείω δουλειές μου. Τώρα που σκοτείνιασε τα παράθυρα μου έχουν χρυσώσει τα λάμπες του δρόμου. Μόνη μου ησυχία παρά τις φωνές. Διαβάζω μια μετάφραση, και σε άλλο δωμάτιο, που σε λίγο θα πάω, θα σε παραμυθήσω ν’ αρχίσουμε, αγκαλιασμένοι μια αλληλογραφία, δε σου ’χω πει ακόμη.)

Και σαν δίνουμε συνταγές τον τόνο σου γνωρίζω, κι έχω ήδη χίλιους παραπόνους μπρος μου.

Θα σου γράφω, αγαπητέ Κυριάκο, όλα τα μεγάλα, γιατί. Απορώ για τι πράγμα ν’ αρχινήσω δεν ξέρω. Και μάλιστα, απορώ γιατί σου γράφω, μπρος μου τα χαρτιά σκορπισμένα. Σκοπεύω τι θα σου πω, και μου φεύγουν όλα. Θα σου πω μόνο ένα μικρό βιβλίο που διάβασα σήμερα. Τα χάρη, αγαπητέ Κυριάκο, σου στέλνω ένα. Πάρε, αγαπητέ μου, χάρτινο και αυτό. Τα χάρη για τον τόνο που τα γράμματα αυτά μου ’χουν δώσει.